Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Întâmpinării Domnului

Să Mă aştepţi, să Mă primeşti, poporul Meu, să Mă aştepţi când vin la tine. Când ştii că vin, să-Mi dai putere să vin, să-Mi presari dor în cale, că dorul tău de Dumnezeu leagă cerul cu pământul, poporul Meu.

Să Mă primiţi cu dor, să Mă aşteptaţi cu suspin în aşteptare, că e tare greu fără Dumnezeu pe pământ. Îi este greu cerului şi pământului fără Dumnezeu pe pământ cuvânt, copii din porţi. Vă găsesc porţi ale Mele, şi aşteptându-Mă vă găsesc. Vă găsesc cu dor însuspinat după Mine ca să vin să vă izbăvesc de dureri şi de apăsări şi de aşteptare şi să aşez voia Mea pe pământ şi în om. Dar cerul Meu cel atât de aproape de pământ, e tot atât de departe de om şi nu simte omul apropierea Mea, mersul Meu, cuvântul Meu, ochiul Meu după el şi mâna Mea gata să ridice depărtarea, care nu este altceva decât necredinţa, neumilinţa, neiubirea, nevederea omului, din pricina celor atât de apropiate lui şi care-l despart pe om de Dumnezeu, fiilor copii veghetori în calea cuvântului Meu care se face cer între Mine şi voi, sfatul cerului, durerea cerului în care vreau, fiilor, să-l învăluiesc pe poporul cuvântului Meu ca să-l fac să Mă simtă aproape, căci cerul cel atât de aproape de pământ, cel atât de adevărat pe pământ, e tot atât de departe de om şi nu Mă simte omul pe pământ cu el, fiindcă dorul omului rătăceşte printre duhuri rele, şi acelea fac despărţitura între cer şi pământ, şi acelea Mă despart de părtăşia Mea cu omul, de petrecerea Mea cerească pe pământ şi plină de durerea de la om şi pentru om.

Acum două mii de ani am venit aproape de om şi tot n-am putut fi cunoscut şi iubit de om. N-am putut să petrec cu omul nici atunci, şi numai două, trei inimi M-au aşteptat şi M-au primit şi M-au văzut şi M-au crezut şi M-au iubit şi M-au urmat şi M-au preţuit ca pe Mesia, Cel trimis de Tatăl să Se facă om pe pământ, şi să-Şi facă ucenici apoi, iar ei să fie casa Lui pe pământ. Amin.

M-au luat Fecioara mama Mea şi bătrânul Iosif şi M-au dus de M-au închinat Tatălui la patruzeci de zile de la naşterea Mea pe pământ. Au adus jertfă de curăţire pentru naşterea Mea din Fecioară, căci am venit să fiu om, şi să-i fiu omului aproape cât cerul de pământ. Dar nu a fost aşa. A fost pământul departe de cer şi nu M-a cunoscut poporul în mijlocul căruia M-am născut şi am crescut şi am lucrat lucrarea Tatălui ca să cunoască oamenii că de la Tatăl am ieşit.

O, dacă omul ar fi credincios aşa cum au fost cei ce au primit de la Tatăl prin duhul proorociei deslușirea tainei venirii Mele pe pământ, M-aş arăta cu voi în toată slava Mea de peste voi şi M-aş arăta cu cerul cel atât de aproape de pământ, minune de veac nou, lumină ruptă din fiinţa Tatălui, cer şi pământ laolaltă lucrând şi înălţând în sus împărăţia cerurilor Mele de peste voi, copii cuvântători şi mărturisitori ai cerului cel atât de aproape cu voi. Cu mare taină lucrez cu voi şi peste voi, căci omul, ca şi acum două mii de ani, n-ar vedea, n-ar crede, n-ar iubi pe Dumnezeu, căci cele apropiate lui se fac perdea de durere între Mine şi om şi nu pot să fac mai mult în faţa necredinţei, înaintea măsurii atât de mici a omului, a vederii lui, a credinţei lui, a umilinţei lui, a dorului lui de Dumnezeu. Mă ascund în dorul Meu de voi, în dorul vostru după Dumnezeu pe pământ şi plâng în voi, că n-am unde să-Mi plec capul pe pământ şi să plâng. Nu-l doare nimic de Mine pe cel ce trece prin faţa crucii pe care omul o face din lemn sau din piatră sau din fier, şi pe care Mă închipuie pe Mine bătut în cuie, plângând şi sângerând de la om. O, nu cu atâta este semnul unui popor că e creştin, nu atât că Mă are pe Mine, Cel răstignit, de Dumnezeu al său. O, fiilor îndureraţi după venirea Mea! Nu numai atât, nu numai aşa trebuie să Mă vadă omul pe pământ. Cine i-a spus lui că asta înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ?

Cine i-a spus omului că locaşurile zidite de om pe pământ cu cruci pe ele înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ?

O, Eu am venit Dumnezeu născut din cer şi de pe pământ în locul numit sfânt, şi tot n-am putut să petrec cu omul sub chipul şi sub numele de Dumnezeu, Fiu al Tatălui Savaot, cu care nume venisem pe pământ ca să Mă mărturisesc prin moarte pe cruce şi prin înviere dacă prin naştere din Fecioară n-am fost primit de oameni Fiu venit de la Dumnezeu din cer după om. Acum Mă fac cuvânt pe pământ, şi norii cerului Meu Mă ţin cu slava cuvântului Meu, dar nu pot să dau în părţi depărtarea dintre Mine şi om, nu pot din pricina celor apropiate omului şi în care el crede văzându-le şi numindu-le adevărate, adevăr în care omul se îneacă de şapte mii de ani şi nu mai iese deasupra lor ca să vadă el faţa Mea, slava Mea, şi să dorească omul să fie slava Mea, iar Eu, slava lui, şi să avem aceeaşi lucrare, aceeaşi simţire şi blândeţe, şi să nu mai plângă Tatăl de mila Mea, de durerea Mea, de venirea Mea după om Dumnezeu tainic, şoptindu-i omului că am venit şi că îi cer să Mă primească, să Mă aştepte şi să Mă creadă când spun că îi este greu cerului şi pământului fără Dumnezeu pe pământ cu omul.

O, copii care aveţi de la Mine ochi şi urechi pentru Dumnezeu şi pentru tot cerul Lui! Cum să facem cu cerul Meu, cel atât de aproape de pământ, să nu mai fie atât de departe de om, copii credincioşi pe pământ? Cum să fac cu voi, cum să lucrez cu voi ca să putem da omului ochi sănătoşi, ochi din cer? Mă doare să lucrăm cu durere peste om ca să-l facem să-L vadă pe Dumnezeu cu cerul Lui cel atât de aproape de pământ. Când cerul se slăveşte, pe pământ se slăveşte, dar nu poate decât cu urgii, căci omul nu iubeşte să-L primească, să-L aştepte pe Dumnezeu.

Vă am credincioşi ai Mei pe pământ şi plini de dor după venirea Mea în ochii omului, dar nu pot dorul să vi-l mângâi decât cu venirea întristării Mele peste om, căci nimeni nu Mă aşteaptă să fiu adevărat şi să vin, fiilor copii ai credinţei cea de sus. Sunt două mii de ani de când M-am dovedit omului Dumnezeu adevărat şi minunat, dar nu Mă iubeşte omul, nu se face omul după chipul şi asemănarea Mea ca să Mă vadă, şi plâng de urgia pe care şi-a strâns-o omul în cer şi care se coboară la el înapoi pe pământ. O, de ar veni omul la voi să vă întrebe despre iubire, despre cerul Meu cel atât de aproape de pământ şi de om, aş face albie de Duh Sfânt între cer şi pământ, între cele ce se văd şi cele ce nu se văd, dar omul Mi-a luat-o înainte cu născocirile ştiinţei care nu ţine loc de viaţă şi de veşnicie omului, şi a pierdut omul darul slavei adevărate, nefăcută de mână de om, de minte de om, şi şi-a făcut omul loc de veci în ştiinţa cea care trece odată cu facerile ei care-l înşeală pe om. Dar voi, priviţi la Mine, copii credincioşi adevărului cel nepieritor, şi staţi învăţători peste toţi cei care pot învăţa faţa slavei Mele, viaţa Domnului pe pământ purtată de trupul omului, căci fiecare om, în însuşi trupul lui îşi zideşte veşnicia, şi fericiţi sunt cei ce se zidesc pe ei după chipul şi asemănarea Mea, după cuvântul Meu care suflă pe Duhul Sfânt Mângâietorul peste voi ca să nu vă fie greu pe pământ, că îi este greu cerului şi pământului fără Dumnezeu pe pământ cuvânt.

O, poporul Meu, nu uita să fii sfânt, căci cei ce se hrănesc cu păcatul şi stau aşa, ascunşi în ei, aceştia toţi îşi atrag ceea ce şi-au zidit în însuşi trupul lor, şi iată Scriptură cu mare împlinire pe pământ: *«Cei sfinţi se sfinţesc şi mai mult, iar cei ce se spurcă, se spurcă mai departe»*, şi toate merg după cum le este mersul, şi omul rămâne necredincios şi când vede sub ochii lui Scripturile împlinindu-se aşa cum sunt scrise. Amin.

Am venit să Mă scriu cu tine în sărbătoare de cuvânt pentru pomenirea zilei cea de acum două mii de ani când Eu, prunc ţinut în braţe de mama Mea Fecioara, am fost aşezat în braţele bătrânului Simeon, care, necrezând în proorocia care Mă vestise să Mă nasc din Fecioară, a ajuns, după mulţi ani de aşteptare, să creadă văzând pe Fiul lui Dumnezeu, născut din trup fecioresc, şi apoi a fost slobozit de păcatul necredinţei lui.

O, poporul Meu, am spus ţie să asculţi de cei ce te învaţă de la Mine. Cuvântul Meu cel pentru tine să-l iei de la ei, căci ei de la Mine grăiesc şi îţi spun cum să asculţi şi cum să lucrezi.

Eu cuvintez cum pot, că vreau să te şi ocrotesc, dar ei îţi dau tot cuvântul Meu cel pentru tine. Amin.

O, poporul Meu, fericiţi sunt şi vor fi cei ce în mijlocul tău ascultă pe Dumnezeu lucrând aşa cum este voia Lui. Amin.

O, poporul Meu, să Mă primeşti, să Mă aştepţi şi să Mă asculţi bine când vin la tine. Când ştii că vin, să-Mi dai putere să vin, şi să-Mi presari în cale dor, căci dorul tău de Dumnezeu leagă cerul cu pământul în lucrarea Mea cea prin îngeri şi prin sfinţi pentru tine, că e tare greu fără Dumnezeu pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

02/15-02-2005